

РЕШЕНИЕ

№ 1221

гр. София, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2560** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на „Блу Пойнт“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. А. И. от САК, срещу Ревизионен акт /РА/ № СФР20-РД 77-84 от 22.10.2020 г., издаден от Е. К. К. – орган, възложил ревизията, и Д. В. В. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № СОА 21-РД 28-1/08.01.2021 г. на кмета на Столична община.

С жалбата се излагат доводи за неправилност на ревизионния акт, поради несъответствието му с материалноправните разпоредби и издаването му при съществено нарушение на процесуалните правила, а именно: органът не обсъдил направените възражения срещу ревизионния доклад /РД/ в противоречие с изискванията на чл.120, ал.2 от ДОПК. Не било обсъдено основното му възражение, че дружеството никога не е било собственик на имота, за който са установени задълженията. В тази връзка се сочи, че РА е немотивиран, поради което не са налице задължителните елементи от съдържанието на акта – самостоятелно основание за неговата отмяна. Оспорва като невярна констатацията на стр. 4 от РА, че жалбоподателят придобил имота, за който са установени задължения, чрез покупко-продажба, по силата на нот. акт. № 26, том V, рег. № 8535, дело № 729 от 15.12.2004 г., което установяване било в противоречие с представеното окончателно решение № 57 от 27.06.2018 г., постановено по гр. дело № 591 от 2017 г. на ВКС, II ГО, с което съдът постановил, че покупко-продажбата на процесния имот не е

произвела транслативно – вещен характер. Позовава се, на посоченото в решение на ВКС, че имотът бил заведен в баланса на Б. на 31.07.2007 г., като от този момент Б. е следвало да изпълни задължението си да го регистрира на осн. чл.10, ал.2 ЗБАН като нейна собственост и да заплаща дължимите ДНИ и ТБО. Обобщава, че „Блу пойнт“ ЕАД не е собственик на имота, предмет на облагане с РА, не е бил такъв, нито е станал собственик, предвид липсата на транслативен ефект на посочения нотариален акт, затова не попада в кръга на данъчно задължените лица (ДЗЛ) по чл.11, ал.3, 4 и ал.5 от ЗМДТ за ДНИ, ТБО и лихви за имота и не дължи установените в РА задължения за него. Счита, че решението на ВКС установява, че правоотношението по собственост на жалбоподателя не е възникнало от 2004г. нататък, тъй като нотариалния акт за покупко-продажба на негово име няма транслативен ефект, „Блу Пойнт“ ЕАД не е станал собственик на имота, тъй като праводателите му не са били собственици. Дружеството е подавало декларации за задълженията за ДНИ и ТБО за процесния имот през част от ревизирания период, защото се е считало за собственик на имота през време на съдебното производство, но след решението на ВКС тези задължения отпадат. Във връзка с изложеното моли съдът да постанови решение за отмяна изцяло на РА като издаден от ревизиращия орган при несъобразяване и необсъждане на решението на ВКС в противоречие с чл.297 ГПК. В хода на устните състезания по делото жалбоподателят, представляван от адв. И., моли оспореният РА да бъде отменен и в полза на страната да се присъдят разноски по представен списък. Ответникът – кмета на Столична община, чрез процесуален представител юрк. Д., изразява становище за неоснователност на жалбата. В писмени бележки излага подробни съображения по доводите на жалбоподателя, като ги намира за неоснователни. Аргументите са, че имотът е придобит от жалбоподателя съгласно нотариален акт от 2004г., вписан е по персоналната партия на дружеството в Имотния регистър, притежанието на процесния имот е обявено в ГФО и балансите към тях, деклариран е с декларации по чл.17, ал.1 и чл.14 от ЗМДТ, за ревизираните периоди дружеството е подавало декларации по чл.23, ал.1 от Наредбата а определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО. Счита, че решението на ВКС по отрицателния установителен иск на Б. има конститутивно действие, което настъпва от момента на влизането му в сила и няма обратно действие, като до този момент собственик на имотите спрямо третите лица остава дружеството жалбоподател „Блу пойнт“ ЕАД. До момента на влизане в сила на решението и до извършване на отписване от актовете книги на Службата по вписванията дружеството жалбоподател се легитимира като собственик на ревизираните имоти, респективно същото е носител на задълженията за заплащане на ДНИ и ТБО за тях, съгласно справка в ИР към АВ процесните имоти продължават да са вписани като собствени по персоналната партия на дружеството жалбоподател. Счита, че признаването за установено по отношение на Б., че дружеството жалбоподател не е собственик на процесния недвижим имот, с влязло в сила решение, няма за пряка правна последица заличаване на данъчно задълженото лице към минал момент, нито се възстановява висящността или недължимостта на едно задължение. С влязлото в сила решение по облигационен спор между трети лица не се засягат според ответника публичните задължения, в частност общинския бюджет, а обратното би довело до неправомерно нарушение на установения правов ред по тяхното събиране и би създавало необоснован хаос относно това, кога един собственик е данъчно задължено лице. За посочените данъчни периоди на ревизията именно дружеството жалбоподател се е легитимирало

като собственик на процесния недвижим имот, с декларирането му. Обратното действие според ответника е само между страните по атакуваната сделка не и по отношение на трети лица. В случая от съществено значение е публичното правоотношение, в което едно лице се легитимира като собственик пред общината с писмено уведомление, с деклариране. За административния орган субекта на дължимите публични задължения се определя от нормата на чл.15, ал.2 от ЗМДТ. В случая, плащането е следвало да бъде извършено от дружеството жалбоподател, единствен легитимен собственик на ревизирия имот за посочените периоди, придобил качеството на ДЗЛ по смисъла на ЗМДТ към момента на възникване на публичното вземане, поради което задължението за процесния период е следвало да бъде търсено именно от него. Относимо е публично-правното отношение между задължения субект и общината в контекста на дължимостта на ДНИ и ТБО, в практиката се споделя според ответника извод, че плащането на ДНИ или ТБО от надлежно легитимирано като собственик лице е надлежно извършено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в конкретно посочен размер. Прави възражение за прекомерност на разноските на жалбоподателя.

От фактическа страна съдът установи следното:

Със Заповед /ЗВР/ № СФР20-РД01-72/29.07.2020 г. е възложено извършването на ревизия на „Бли Пойнт“ ЕАД за установяване задълженията за данък недвижими имоти /ДНИ/ за периода 01.01.2015 г. – 31.12.2019 г. и такса „Битови отпадъци“ /ТБО/ за периода от 01.01.2015 г. – 31.12.2019 г. ЗВР е издадена от Е. К., на длъжност началник сектор „Ревизии и събиране на вземания“ към дирекция „Общински приходи“ при Столична община, оправомощен със Заповед № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г. на директора на дирекция „Общински приходи“. Връчена е на пълномощник на дружеството срещу подпис на 07.08.2020 г. Срокът за извършване на ревизията е до три месеца от връчване на ЗВР /Приложение № 1/.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № СФР20-ТД26-351/01.10.2020 г., установяващ задължения за ДНИ и ТБО за нерегулиран поземлен имот с планоснимачен № 3716 в кв. 1, нанесен в кадастрален лист № 602, 603, по кадастралния план на [населено място], СО, Район „М., местност „ж.к. М. 1А“, с площ 6025.00 кв.м, връчен на пълномощник на дружеството срещу подпис на 07.10.2020 г. Ревизираното лице е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и е подало възражение срещу констатациите на РД, в което е посочило, че съгласно влязло в сила решение № 57/2018 г. на ВКС, представено от дружеството за целите на ревизионното производство с писмо № СФР20-ТД26-266/17.08.2019 г., „Блу Пойнт“ ЕАД не е данъчнозадължено лице по отношение на гореописания имот. Възражението не е разгледано в мотивите на акта.

Ревизията е приключила с оспорения РА №СФР20-РД77-84/22.10.2020 г., издаден от Е. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии и събиране на вземанията“ към дирекция „Общински приходи“ при Столична община – орган, възложил ревизията, и Д. В., на длъжност главен инспектор в отдел „Ревизионен контрол“ към дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ - ръководител на ревизията. РА е връчен на пълномощник на дружеството срещу подпис на 06.11.2020 г. Съгласно подадените от дружеството декларации, а именно: декларация по чл.17, ал.1 ЗМДТ, вх. № 595/26.10.20007 г., с която е декларирана земя с отчетна стойност 1 156 325.98 лв. и декларация по чл.14 ЗМДТ, вх. № 2278/24.06.2010 г., с която е декларирана земя с площ 6025.00 кв.м., с отчетна стойност 1 156325.98 лв., административният орган

достигнал до заключение, че на основание чл.15, ал.2 ЗМДТ „Блу Пойнт“ ЕАД дължи ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2015 г. – 31.12.2019 г. по отношение на процесния имот. В РА са представени в табличен вид начислените задължения на дружеството за ДНИ, които възлизат общо на 10 840,55 лв. главница и 3457.62 лихви, а на основание чл.64, вр. с чл.11 ЗМДТ, определя задължения за ТБО за процесния период в общ размер на 40 259.26 лв. главница и 11 756.24 лихви.

По жалба с рег. № СФР20-ГД26-422/23.11.2020 г. от „Блу Пойнт“ ЕАД срещу РА, е постановено решение № СОА21-РД28-1/08.01.2021 г. от кмета на Столична община /л.427 от Приложение 1/, в мотивите на което (стр.6-, на основание подадените от „Блу Пойнт“ ЕАД данъчни декларации е прието по подробни съображения, че собственик на поземления имот през процесните данъчни периоди е било дружеството, поради което РА е парвилен и законосъобразен и е потвърден. Видно от известие за доставяне /л.441 Приложение 1/, решението е връчено на пълномощник на 14.01.2021 г.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба, изпратена по пощата на 28.01.2021г., първоначално подадена до Административен съд - Перник, изпратена по подсъдност на АССГ, на осн. чл.4, ал.1 ЗМДТ, където е образувано настоящото дело.

По делото е представен нотариален акт № 26, том V, рег. № 8535, дело № 729 от 2004 г. /л.261 от Приложение 1/, съгласно който на 15.12.2004 г. С. В. С., В. В. Я. и Й. В. З. продават на „Блу Океаники“ ЕООД следния свой собствен недвижим имот, а именно: нерегулиран поземлен имот планоснимачен № 3716, в квартал № 1 и нанесен в кадастрален лист № 602,603 по кадастралния план на [населено място], местност „ж.к. М. 1А“, целият с площ 6025 кв.м. за сумата от 560 000 евро, получена от продавачите, съобразно квотите им, по банков път.

С решение № 764/14.07.2005 г. на Пернишкия окръжен съд е вписано преобразуване на „Блу Океаники“ ЕООД в еднолично акционерно дружество (ЕАД) „Б. Океванки“, което става правопреемник на всички активи и пасиви на „Блу Океаники“ ЕООД, като е променен ЕИК по БУЛСАТ на[ЕИК], както и, че с решение № 323/23.03.2006 г. на Пернишки окръжен съд е вписана промяна на наименованието на дружеството, което става „Блу Пойнт“ ЕАД.

Не се оспорва, че дружеството е декларирало имота след придобиването му по нотариалния акт от 2004г, обявило го е в ГФО, завело го по баланса и т.н.

С решение № 57/27.06.2018 г. по описа на ВКС на РБ, Второ гражданско отделение /л.11/ е признато за установено по отношение на Б., че „Блу Пойнт“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], не е собственик на поземлен имот № 3716 с площ 6025 кв.м., включващ имоти със стари планоснимачни номера 3862, 3863, 3866 и 3868, като в мотивите е посочено, че процесният имот бил одържавен въз основа на Указ № 128 от 29.12.1941 г. на Ц. Б. Ш, на основание Закона за отчуждаване на недвижимите имуществата за държавна и обществена полза от 1885 г. /отм./. Към 1955 г.имотът бил фактически завзет от държавата и предоставен на Централния земеделски изследователски институт, чийто правопреемник се явява Б.. Така че, към момента на влизане в сила на чл.10 от ЗБАН през 1991 г. имотът, като предоставен на А., е станал нейна собственост. Същият не подлежи на реституция по ЗСПЗЗ и извършената такава в лицето на В. Я. З. не произвежда правно действие. Извършената през 2004 г. продажба на имота от възстановените собственици на „Блу Пойнт“ ЕАД е лишена от транслативно-вещен ефект, поради което ВКС приема предявения от Б. отрицателен установителен иск за основателен и го уважава. Решението е окончателно.

По делото е събрана информация от СО, Дирекция „Общински приходи“, че Б. е декларирала недвижимия имот, предмет на ревизията, с декларация по чл.14 от ЗМДТ, вх.№ [ЕГН]/25.06.2019г., открита е партида № 7213F247413. В приложената справка е посочено като документ за собственост № 57/27.06.2018г.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата срещу РА е подадена в срок, от надлежна страна, която има интерес от обжалването, след като е изчерпан административния ред, поради което е допустима.

Оспореният ревизионен акт е издаден от Е. К. К., на длъжност началник отдел „Ревизии и събиране на вземанията“ към дирекция „Общински приходи“ при Столична община“ /л. 18 Приложение 1/ – орган, възложил ревизията, и Д. В. В., на длъжност главен инспектор в отдел“ Ревизии и събиране на вземанията“, направление „Финанси и здравеопазване“ /л.19 Приложение 1/- ръководител на ревизията, компетентни органи съобразно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Между страните няма спор по отношение на размера на установените с РА данъчни задължения за нерегулиран поземлен имот планоснимачен № 3716, в квартал № 1 и нанесен в кадастрален лист № 602,603 по кадастралния план на [населено място], местност „ж.к. М. 1А“, целият с площ 6025.00 кв.м. за периода от 01.01.2015 г. – 31.12.2019 г. Спорът е относно това дали ревизираното дружество и жалбоподател по делото „Блу Пойнт“ ЕАД е данъчно задълженото лице за данъчните задължения по ЗМДТ за имота, предвид, че съгласно представеното решение на ВКС на РБ се твърди, че никога не е бил собственик, а собственик е Б..

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ (в приложимата редакция, в сила от 1.01.2020 г.) с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Съгласно чл.11 от ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците и лицата с учредено право на ползване на облагаеми с данък недвижими имоти.

Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща от лицата по чл. 11 ЗМДТ.

Видно от мотивите на решение № 57/27.06.2018 г. по описа на ВКС на РБ, Второ ГО /л.11/ процесният имот е бил одържавен въз основа на Указ № 128 от 29.12.1941 г. на Ц. Б. III, на основание Закона за отчуждаване на недвижимите имущества за държавна и обществена полза от 1885 г. /отм./. Към 1955 г.имотът бил фактически завзет от държавата и предоставен на Централния земеделски изследователски институт, чийто правоприменик се явява Б.. Така че, към момента на влизане в сила на чл.10 от ЗБАН през 1991 г. имотът, като предоставен на А., е станал нейна собственост. Същият не е подлежал на реституция по ЗСПЗЗ и извършената такава в лицето на В. Я. З. не е произвела правно действие, а извършената през 2004 г. продажба на имота от възстановените собственици на „Блу Пойнт“ ЕАД е лишена от транслативно-вещен ефект.

По нататък в мотивите си ВКС посочва, че при тези фактически данни по делото е

видно, че сделката за покупко-продажба на процесния имот не е покрила целта да се придобие правото на собственост от жалбоподателя, тъй като продавачите не са били собственици на имота, предмет на договора. В изчерпателно изброените в чл.26 ЗЗД основания за нищожност продажбата на чужда вещь не фигурира. Ето защо продажбата, с която продавачите са се разпоредили с имот, който не е тяхна собственост, а на държавата, не е нищожна, но не е породила целения правен ефект – прехвърляне правото на собственост /в този смисъл решение № 854/2010 г. по гр. дело № гр.дело № 578 по описа за 2010 г. на ВКС, IV ГО/.

Изводът от горното е, че след като от сделката за покупко-продажба, обективизирана в нотариален акт № 26, том V, рег. № 8535, дело № 729 от 2004 г. /л.261 от Приложение 1/, за „Блу Пойнт“ ЕАД не е настъпил транслативен ефект, то дружеството никога не е придобивало собственост или учредено право на ползване върху процесния поземлен имот. От обективна страна това е фактическото положение относно собствеността на имота за „Блу Пойнт“ ЕАД и за Б. Б. е предприел действия по деклариране на имота по ЗМДТ и това е станало на 25.06.2019г. Стои въпросът кой е собственик и съответно данъчно задължено лице по чл.11 от ЗМДТ за периода преди решението на ВКС, в частност ревизирания, попада ли в кръга на задължените лица по смисъла на чл. 11 ЗМДТ, респективно дължи ли заплащане на ДНИ и ТБО за деклариран от него имот, за който след спор за собственост се установи от съда, че не е придобивал.

Безспорно след като и ВКС приема, че „извършената през 2004 г. продажба на имота от възстановените собственици на ответника „Блу пойнт“ ЕАД, е лишена от транслативен вещен ефект“, то жалбоподателят не е придобивал имота никога, а съгласно мотивите на решението Б., която по силата на чл.10 от ЗБАН още през 1991 г. е станала собственик на имота. Въз основа на окончателното решение на съда от 27.06.2018г. Б. е подала декларация за имота по чл.14 от ЗМДТ през м.06. 2019г. и е открита партида.

Действително, въз основа на нотариалния акт № 26, том V, рег. № 8535, дело № 729 от 2004 г. /л.261 от Приложение 1)) в публичното правоотношение по деклариране на имота по ЗМДТ жалбоподателят се легитимира като собственик пред общинската администрация.

При конкуренция на доводи за това кой е данъчнозадължено лице по чл.11, съответно за ТБО по чл.64 ЗМДТ - дали действителният, с оглед правото, собственик на един имот или този, който е подал декларация за него, според съда следва да се отчете действителното правно положение, признато със съдебно решение, а не декларацията на лицето, считало се за собственик до решението на ВКС.

Задълженията по ЗМДТ за недвижимите имоти се свързват с притежаването на право на собственост на имота или вещно право на ползване и законът недвусмислено посочва, че ДНИ дължи собственикът (чл.11, ал.1) или вещния ползвател (чл.11, ал.3). Съответно към чл.11 за собственика на имота, чл.64, ал.1 от закона определя и дължимостта на ТБО. Независимо от държането на имота от страна на жалбоподателя през процесния период предвид нотариалния акт от 2004г. и декларирането му пред общинската администрация по ЗМДТ през 2005г., фактът, че не е собственик на имота, макар и да е обявен за установен с окончателно съдебно решение чак на

27.06.2018г., следва да бъде отчетен при решаване на въпроса дали дължи данък и ТБО за този имот, във връзка с извършената му ревизия за ревизирания период.

По отношение на възражението на ответника за конститутивно действие на решението на ВКС, съдът намира, че решението по отрицателен установителен иск няма конститутивно действие (такова имат решенията, които уважават заявени конститутивни претенции, с които се упражняват потестативни субективни права, например по чл.19, ал.3 от ЗЗД, по чл.33, ал.2 от ЗС, чл.349, ал.1 и ал.2 от ГПК). Решението на ВКС, с което се уважава отрицателния установителен иск няма вещнопрехвърлително действие. То признава като действително правно положение твърдението на претендиращата собствеността на имота Б., че ревизираното лице „Блу Пойнт“ ЕАД не е собственик на имота, обложен по ЗМДТ с процесния РА. Това съдебно решение следва да бъде зачитано от настоящия съд, който е обвързан от установеното в него, че „Блу Пойнт“ ЕАД не е собственик на имота, а също така следва да бъде зачитано и от общинската администрация. Според чл.297 от ГПК, озаглавен „Зачитане на съдебното решение“ влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учредения и общини в Република България.

По отношение на довода на ответника, че решението на ВКС действа за напред и за органите по приходите на СО е от значение декларирането на имота, следва да се има предвид, възприетото в правната теория, че силата на пресъдено нещо на решението установява не само, че правото съществува към деня на приключване на устните състезания, но че то е съществувало и в миналото от деня на неговото възникване, като когато решението отрича съществуването на правото, в случая за жалбоподателя, със сила на пресъдено нещо се установява или че то никога не е съществувало (както е в случая, че извършената през 2004г. продажба на имота от възстановените собственици на ответника по иска „Блу пойнт“ ЕАД е лишена от транслативновещен ефект), или че е престанало да съществува от деня на съответното правопогасяващо или правоунищожавашо основание.

Предвид, че със сила на пресъдено нещо е установено, че жалбоподателят не е собственик на имота и никога не е бил и с оглед задължението за зачитане на съдебното решение, съдът достига до извода, че „Блу пойнт“ ЕАД не е данъчно задължено лице и не е налице основание само на база подадена от него декларация, при яснота още по време на ревизията за липсата за него на право на собственост на имота, да му се определят с оспорения РА задължения за чужд имот.

В този смисъл решение № 2165/08.03.2022 г. по адм. дело № 6717/2021 г. по описа на ВАС, Първо отделение, в което се приема по сходен казус, че задължени по силата на чл.10 от ЗМДТ са лицата, които се легитимират като собственици на недвижимия имот по силата на съответните актове и независимо, че съответното дружество е подало декларация по чл.14 от ЗМДТ, същото не се явява задължено лице по силата на чл.10 от ЗМДТ и заплатените от него суми за ДНИ и ТБО са недължимо платени и следва да му бъдат възстановени. В този смисъл и жалбоподателят по настоящото дело – след като не е собственик, не е придобил с посочения нотариален акт

собствеността на имота, не дължи данъците и таксите по РА, тъй като той никога не е попадал в кръга на задължените лица по смисъла на чл. 10 и чл. 11 ЗМДТ.

По възражението на ответника, че влязлото в сила решение по спора за собствеността засяга възникнали облигационни отношения, но не и публичните задължения, в частност общинския бюджет и че декларирането на имота определя за местната приходна администрация кой е данъчно задълженото лице, иначе би настъпил хаос относно това, кога един собственик е данъчнозадължено лице, съдът приема, че решаващо е дали действително едно лице е собственик, а декларирането на имота като собствен за данъчни цели създава презумпция за собственост и администрацията я съобразява при определяне на данъчно задължено лице по ЗМДТ, но тази презумпция в случая е оборена от съдебното решение, което отрича този декларатор да е собственик на имота. В този смисъл и по аргумент от задължението за зачитане на съдебните решения и в публичното правоотношение относно дължимостта на данъци и такси за недвижимия имот следва да се зачете действителното правно положение установено със сила на пресъдено нещо и разпоредбата на закона, свързваща задълженията със собственика на имота.

В заключение съдът приема, че оспореният РА е издаден в нарушение на материалния закон – чл. 11 и чл.64, ал.1 от ЗМДТ, тъй като като с него се определя като данъчно задължено лице „Блу Пойнт“ ЕАД, което се установява, че никога не е било собственик на процесния имот и въпреки това му е начислен ДНИ общо в размер на 10 840,55 лв. главница и 3457.62 лихви, а на осн. чл.64, вр. с чл.11 ЗМДТ и ТБО в общ размер на 40 259.26 лв. главница и 11 756.24 лихви, за периода 01.01.2015г.-31.12.2019г., поради което актът следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

При този изход на делото и на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторените за съдебното производство разноси в общ размер на 2 560 лв., от които платено адвокатско възнаграждение в размер на 2500 лв., платена държавна такса в размер на 50 лв. и два броя съдебни удостоверения по 5 лв., за които е представен списък и доказателства за плащане – договор с оформено плащане в брой и вносни бележки за държавните такси. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност е неоснователно. Платеното адвокатско възнаграждение от 2500 лв. за дело с материален интерес от 66 313 лв. не е прекомерно, тъй като е в минималния размер, определен с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакция към датата на приключване на устните състезания).

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № СФР20-РД 77-84/22.10.2020 г., издаден от Е. К. К. – орган, възложил ревизията, и Д. В. В. – ръководител на ревизията, потвърден с решение № СОА 21-РД 28-1/08.01.2021 г. на кмета на Столична

община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Блу Пойнт“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] разноси по делото в размер на 2560 лв. (две хиляди петстотин и шестдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: